

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

De Substantia, & Proprietatibus naturalibus Angelorum

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1652

Cap. 31. Ex prædictis multa inferuntur circa naturam durationis creatæ, & an distinguatur ab actione: quomodo habeat paries infinitas: an possit dari duratio creata indiuisibilis formaliter, ac ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38892

CAPVT XXXI.

*Ex prædictis multa inferuntur
circa naturã durationis crea-
te, & an distinguatur ab a-
ctione, quomodo habeat partes
infinitas, an possit dari duratio
creata indivisibilis formaliter
ac divisibilis virtualiter.*

114 **I**nfertur primò, du-
rationem non di-
stingui ab actione, intelligen-
do nomine actionis totum re-
spectum quẽ dicit effectus ad
causas, & conditiones. Patet à
posteriori, quia aliter deberet
etiam actio durare per dura-
tionem distinctam; & conse-
quenter fieri per aliam actio-
nem. Si enim actio duraret se
ipsa,

ipsa, consequenter posset per ipsam terminus durare. Sequela verò probatur, quod scilicet actio fieret per aliam actionē, quia duratio per quam inciperet, & conseruaretur actio, deberet, ad euitandum processū in infinitum in actionibus, essentialiter pendere ab hoc agente, & consequenter esset actio per quam fieret actio; nā fieri ab aliquo, est accipere ab eo, esse nunc. Cum igitur aliqua duratio debeat simul esse actio, commodius id affirmatur de prima actione. Confirmatur à priori, quia distinctio durationis ab existentia oritur ex imperfecto modo habendi existentiam, non habendo ipsam, vt radicatum in se, sed vt participatam ab alio, adeoque de-

pendentem, & amissibilem. Undè habere nouam durationem est de nouo accipere eandem existentiam, ac proindè fieri de nouo, & de nouo, quod fieri importat actionem; certè, me conseruari nunc ab alio, quid est aliud, quam accipere, vt sim nunc, & consequenter, quid est aliud, quam actio per quã cõseruor, & fio nunc?

115. Infertur secundò, successionem in creaturis haberi per hoc quod idẽ debeat coexistere duabus rebus incompossibilibus. Quare si omnia essent compossibilia daretur vnicum *nunc*; sed quia contraria (sumendo hic contrarietatem latissimè) non possunt coexistere eidẽ subiecto; ideo subiectum debet habere durationem.

nem diuisibilem per cuius vnā
partē coexistat vni, & per aliā
alteri cōtrario: excipe duratio-
nē Dei quæ ex sua infinitate
potest coexistere duobus inter
se non coexistentibus.

116 Hinc pariter est dura-
tionem creatam debere habe-
re partes infinitas saltem in
potentia; quia duratio debet
posse coexistere actionibusque
fiunt. Inter has autem datur
aliqua actio, quæ potest habe-
re terminos impossibiles
plures, & plures in infinitum;
puta motus localis, pro infinita
diuisibilitate quātitatis, cū qua
mobile successiuē se mouens
potest acquirere plures, & plu-
res coniunctiones in infinitū.
Sed quoniā per motū localem
nunquam assignantur omnes,

M 4 aut

aut infinitæ partes huius con-
iunctionis, ita ut singulæ ha-
beant prædicata cōtradictoria
cum prædicatis cuiuslibet al-
terius partis. Sic enim habere-
mus infinita actu media, quod
est impossibile; sed sēper fiunt
coniunctiones finitæ, licet pos-
sint fieri plures, & plures in in-
finitum; ideo partes temporis
nunquam sunt infinitæ, sed
solūm tot, quot illæ mutatio-
nes, & coniunctiones, quibus
respondent. Sed sunt in-
finitæ in potentia, quia sicut
intra duo temporis extrema
possunt fieri plures, & plures
coniunctiones in infinitum; ita
potuissent dari plures, &
plures partes durationis ijs cō-
iunctionibus coexistentes. In
hoc sensu conceditur duratio

crea-

creata indiuisibilis, nimirum
ita vt inter duo extrema, inter
quæ potuissent intercedere,
duæ durationes distinctæ rea-
liter, intercedat vnica realiter
simplex, & solùm virtualiter
multiplex, & aliquatenus æqui-
ualens duabus. Non verò con-
ceditur vnica duratio simplex
æquiualens adæquatè duabus;
hoc est quæ possit coexistere
duobus entibus incompossi-
bilibus, quibus coexisterent illæ
duæ distinctæ durationes, &
idem proportionaliter valet de
vbicatione. Vndè hoc est so-
lùm durationis infinitæ cum
sit vna, ac simplex æquiualere
multis adæquatè, & sic posse
coexistere multis incompossi-
bilibus.

¶ 16. Inferitur tertio, quot

M s fiat

sint partes durationis in hora
 actu distinctæ: sunt enim tot,
 quot mutationes, quæ vel fiunt
 in hora, vel secundum poten-
 tiam proximam, & completã
 fieri possunt: tot enim sunt cõ-
 tradictoria in hora quot sunt
 istæ mutationes, vel potentia
 complete, & proximæ ad ipsas;
 (nã posse aliquid à me hic &
 nunc impediri, & non posse
 impediri, sunt contradictoria
 actu,) at verò in tempore tot
 sunt partes, quot contradicto-
 ria, quibus coexistunt. Ergo
 tot sunt partes, quot sunt istæ
 mutationes. Vltèrius verò
 quoties dantur prædicata cõ-
 tradictoria in aliquo ente
 diuisibili, toties datur actualis
 distinctio tum in ipso tum in
 cæteris omnibus durationibus
 quæ

qu
 fu
 ri
 cr
 qu
 vr
 vr
 fi
 no
 vr
 in
 et
 d
 ti
 ex
 n
 ta
 fi
 t
 fi
 P

quæ ipsi coexistunt. Non possunt enim duo contradictoria coexistere eidem durationi creatæ, & finitæ.

117 Infertur vltimò, per quid prima productio tum vniuersi simpliciter; tum & vniuscuiusque entis distincta sit ab eorundem conseruatione. Prima productio vniuersi, vt indicaui est actio per sua intrinseca excludēs hoc quod est Deum moueri in tali productione ab aliquo præexistēti; ita vt dicatur solum moueri ex motiuo se primum communicādi ad extra. Per hoc actio talis habet, vt sit purum beneficium non supponens exigentiam ex parte vllius obiecti distincti à benefactore; per hoc pariter habet, vt sit primum.

analogatum in ratione dura-
tionis, & idà quo omnis dura-
tio habet, vt sit in hoc vel illo
tempore. Conseruatio est actio
includens, per aliquem modū,
respectum ad existentia mundi,
vt visam à Deo visione diri-
gente ad mundi conseruatio-
nem: & hæc actio per eum or-
dinem, quem mediatè, vel im-
mediatè habet ad primā actio-
nem prædictam, habet forma-
liter esse antiquiorē, vel recen-
tiorē. Hoc idem propor-
tionaliter accidit in
conseruatione,
& prima
pro-
ductione cuiusli-
bet obie-
cti.